

Isten beszél. Ez Ézsaiás könyvének is az egyik nagy üzenete: az Úr személyes Isten, törődik népével, szól hozzá – szemben a bálványokkal, amelyek „nem látnak, nem hallanak, nem beszélnek...”. Minden ige az Ő szava, nekünk akar mondani valamit, akik most halljuk, olvassuk. Akkor is, ha azt gondoljuk, hogy nem nekünk szól, hogy „ezen mi már túl vagyunk”.

Ő beszél, és hozzánk beszél az ilyen ítéletes, bűnökre rámutató igékben is. Ebben a jó hír az, hogy Isten szóba áll a bűnös emberrel. Azzal is, aki már nem is gondol Istenre, azzal is, aki menekül előle. Ezért kérdezi Ádámot: hol vagy? – és Kaint: hol van a testvéred? Megmutatja, hol vagyok, azt akarja, hogy beismerjem a bűnömet és megtérjek.

Itt nem azzal kezdi, hogy mi a bűnöm. Azzal kezdi, hogy elmondja, mit tett Ő. Az Ő „szőlője” Izráel népe, de ugyanúgy mi is. Izráelnek azt mondta: „ti lesztok az enyéim minden nép közül”. Rólunk azt mondja Jézus: „akiket nekem ad az Atya”. – Isten ültette ezt a szőlőt. Ő választotta ki, Ő hívta el; Ő váltott meg minket Jézus Krisztusban; az Övéi vagyunk.

Elmondja, hogyan munkálkodott értünk. „Felásta, megtisztította a kövektől”, hogy gyökeret verhessen a szőlő, hogy szilárdan álljunk, növekedjünk. Izráelnek elpusztította az ellenségeit, hogy azok ne téríthessék el őket az Úrtól. Minket megszabadított különféle kötelékektől, erőt adott, hogy harcoljunk olyan bűnök ellen is, amelyektől magunktól nem tudunk megszabadulni. Még így is vannak veszélyek; meg lehet téveszteni minket, „félrevezethetnek idegen tanítások” (Zsid 13,9). De Ő „tornyot épített”, őriz minket. Figyel arra, hogy melyik szőlővessző terem, melyik nem; lemetszi vagy megtisztítja. Azt akarja, hogy növekedjünk, és lássák rajtunk, hogy mi Isten munkájának a gyümölcse vagyunk.

„Sajtót vágatott”: készül a szüretre, várja a gyümölcsöt – a jó gyümölcsöt. „De vadszőlőt termett.” A vadszőlő nem gyengébb termést jelent, az egy másik fajta, nem az, amit Isten ültetett. Jogosan kérdezi: „miért termett vadszőlőt”, hogy került az ide?

Ha jó gyümölcs lenne, az Úr „megtisztítaná, hogy több gyümölcsöt teremjen”. Ha semmi termés nem volna, lemetszené. Ha rossz, idegen gyümölcs van az egész szőlőben, azt hagyja elpusztulni. Ha az Ő népe (mi is azok vagyunk) bűnben él, és nem hajlandó észrevenni, hallgatni az Úrra, Ő egy idő után magára hagyja. Van, amikor már csak az ítéletet mondja. Pl. „elvétetik tőletek az Isten országa, és olyan népnek adatik, amely megtermi a gyümölcsét”. De amíg lehet, szól, figyelmeztet, visszahív magához: „emlékezzél vissza, honnan estél ki, térd meg...”

Ez az igeszakasz végleges ítéletnek tűnik, mintha nem lehetne megtérni. Valójában egy megállapítás az akkori egész Izráelről, hogy nem akarnak megtérni. Némelyek bálványokat imádnak, némelyek azt hiszik, hogy az Urat tisztelik, de közben „háza házhoz ragasztanak” (5,8), nem törődnek a szegényekkel, rossznak mondják a jót (5,20), magukat tartják bölcsnek, különféle bűnökben élnek. Nem térnek meg. Isten mégis megkönyörül a népen, később. Ézsaiás hirdeti, hogy lesz fogság, de lesz visszatérés és lelki újrakezdés, mert Isten megkönyörül a népen. És hirdeti a Megváltót, aki meghal azért, hogy lássák, kicsoda Isten és mire hajlandó, hogy megmentse őket; és meglássák ezt a pogányok is, és közülük is „elültethessen” némelyeket, mint „jó szőlőt”.

Nekünk is elmondta, mit tett, mi is hallottuk a „keresztről szóló beszédet”. Mi is meghallottuk és elhittük, hogy „aki hisz benne, az Ő neve által bűnbocsánatot nyer”. Adta Szentlelkét, aki „azt kiáltja, Abbá, Atyám”. Ennél többet nem tehetett, és ennél szorosabb kapcsolat nincs, mint amire elhívott minket Ővele. Akinek ez nem kell, vagy aki már az Övé, és később tagadja meg, annak ugyanúgy nincs mentsége, mint az Ézsaiás korabeli, Istennel nem törődő embereknek.

Isten rajtunk is keresi a jó gyümölcsöt. Ha „nem termünk vadszőlőt”, az azt jelenti, hogy nem élünk bűnben (szándékosan), keressük Isten akaratát. Ha így van, akkor ez az az állapot, amikor Ő tud dolgozni bennünk az Ő Lelkével. Ezért lesz rajtunk jó gyümölcs. Lehet, hogy nem látjuk; lehet, hogy valóban kevés, vagy nincs mindig; de Ő megtisztít, hogy több gyümölcsöt teremjünk. Ez a tisztítás lehet nehéz, fájdalmas. Lehet, hogy elvesz tőlünk valamit, amihez ragaszkodtunk. Jusson eszünkbe, hogy ha Ő így tesz, azzal valami jót akar kimunkálni bennünk. Nem kell magamat féltennem, aggodalmaskodnom, lázadnom – és már ez is az Ő munkája bennem, hogy „nem kell” úgy tennem, ahogy az énem akarja. „Nagy az Ő hatalma rajtunk, hívőkön” (Ef 1,19), és mi ennek örülhetünk.

Ézs 12,2

Íme, Isten az én szabadítóm, bízom és nem rettegek, mert erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem.